

1391

Cantem (PI 4)

(ALDC, IX, 1995. *Cantem* [PI 4])

El llat. CANTAMUS va donar *cantam* en cat. ant., forma mantinguda en bal. i en parlars ribagorçanopallaresos i del cat. nord-occidental meridional. Per analogia amb la persona 4 del present de subjuntiu de verbs de la classe I (*cantem*) o del present d'indicatiu de verbs de la classe II (*batem*, *venem*) (Moll, 1952: § 309) o potser també de l'imperatiu, *cantam* va ser substituït per *cantem*, amb [ɛ] en el cat. central i uns pocs parlars nord-occidentals septentrionals,

amb [e] en el cat. occ. i alg. i amb [ɛ] en ross. (també en les loc. 101 i 117).

Són formes normatives *cantem* (model *portem*), des del *DOrt*, 1917; *cantam* (model *portam*), des de Fabra, 1918 (pàg. 69), que acull la *GIEC* (pàg. 276); l'estàndard oral considera *cantem* forma pròpia d'àmbit general, mentre que *cantam* (parlars baleàrics) és solament d'àmbit restringit (*PEOLC Morfologia*, pàg. 25).

